

— Αἶ, φίλε μου, μοὶ λέγει παρακολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός τήν κόρην, βλέπεις; Ὁ ἔρωσ καταστρέφει.

Ἀθήνησι τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1885

Α. Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΣΤΗ ΠΟΡΤΗ ΣΟΥ

Ε

Ἴν' ἡ γιορτὴ σου σήμερα. Τί μέρα εὐτυχισμένη!

Σήμερα πρέπει νὰ χαρῆ κάθε καρδιά θλιμμένη

Πρέπει τὰ δάκρυα νὰ γένουν ἄλόγισσα λουλούδια

Καὶ τῆς καρδιᾶς οἱ στεναγμοὶ χαρούμενα τραγούδια

Καὶ ποῖος καὶ ποῖα ἀνάσθητος δὲν χαιρετᾷ γιὰ κείνη

Ποῦ τῇ ἴδική της ὠμορφιά σ' αὐτὴ τὴν μέρα δίνει:

Καὶ σεῖς, καυμένα στήθειά μου π' ἀδιάκοπα χτυπᾶτε

Ζητήστε ἄλλοῦ παρηγοριᾶ καὶ μὴ μὲ τυραννᾶτε.

Δυὸ χρόνια τώρα πέρασαν, δυὸ φλογισμένοι χρόνοι

Ποῦ ὣς θλιμμένος κ' ἔρημος ἀπ' τῆ ματιᾶ της μόνη,

Κ' ἔχω μονάχη μου τροφὴ καὶ μοναχὴ χαρὰ μου

Νὰ σμίξουνε τὰ μάτια της ποτὲ μὲ τὰ δικά μου.

Δυὸ χρόνια! Πῶς ἐπέρασαν! Θαρρῶ, εἶναι χθὲς ἀκόμα

Ποῦ ἄκουσα τὴ χρυσοῦ φωνὴ ἀπ' τὸ γλυκὸ σου στόμα,

Πρώτη φορὰ νὰ μοῦ μιλή, καὶ μὲ τὸ μίλημά σου

Ἐμὲ νὰ κάνῃς σκλάβον σου καὶ ἀφέντρα τὴν καρδιά σου.

Σ' ἀγάπησα· καὶ πέρασαν ἐλάκαιροι δυὸ χρόνια

Ὅλοι γεμάτοι βάσανα, ὄλοι καῦμοὶ καὶ πόνοι.

Εἴν' ἡ γιορτὴ σου σήμερα. Ἡμέρα εὐτυχισμένη

Σήμερα πρέπει νὰ χαρῆ κάθε καρδιά θλιμμένη.

Κι' ὄλοι λουλούδια δροσερὰ νὰ κόψουνε γιὰ κείνη,

Ποῦ τῇ δική της ὠμορφιά σ' αὐτὴ τὴ μέρα δίνει.

Μὰ ἐγὼ στῶν ἄλλων τῆς χαρᾶς τὰ δάκρυά μου σμίγω

Γιατὶ θυμοῦμαι, γρήγορα μακρὰ σου πῶς θὰ φύγω.

Ἄν στῶν ματιῶν σου ἔδλεπα τοῦλάχιστον τὴν ἄκρη

Κρυφὰ, κρυφὰ νὰ φαίνεται γι' ἀγάπῃ μου ἓνα δάκρυ,

Ἄν ἤξευρα πῶς κάποτε κ' ἐμένα θὰ θυμᾶσαι

Ἐνῶ μὲ γέλοια καὶ χαρᾶς τριγυρισμένη θᾶσαι.

Θὰ τῶχα γιὰ παρηγοριᾶ—Μὰ τώρα πῶς νὰ χοίρω

Ποῦ σ' ἀγαπῶ καὶ καίομαι κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς δὲν ἔρω!

Ἀθήνησι, 1885

M. ...